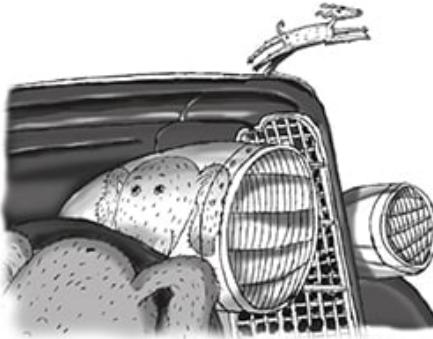

*Ця історія присвячена
Моллі і Мейбел,
які спільно навчили Стрілку того,
що вона знає,
й багато чого іншого.*

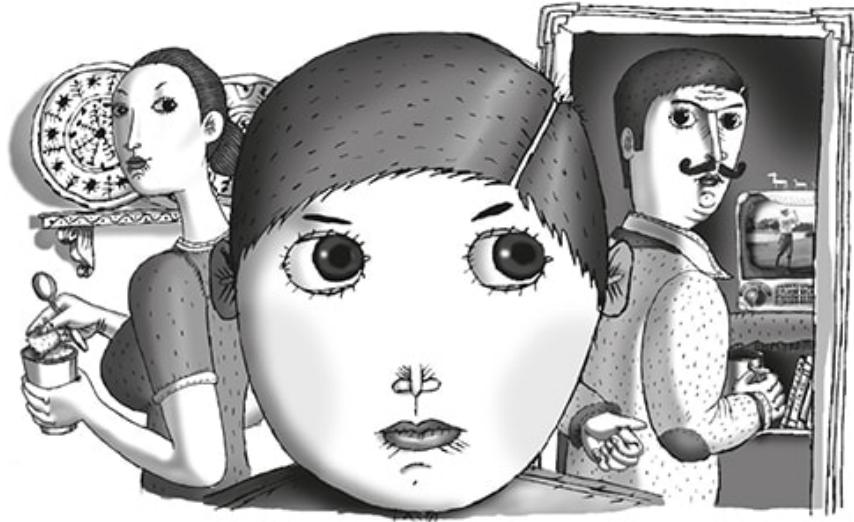
1

Стрілка – це собака, в якій усе змішалося. Судячи з її вузького довгого тіла і міцних цибатих лап, це поєдання вихору, хорта і спортивного “Феррарі”.

Ніхто в нашій родині не любить з нею гуляти, і нічого дивного в цьому немає. Стрілці раз плюнути обігнати торпеду. Не встигнеш оком змигнути, а вона вже розігналася до ста миль за годину. Тільки-но роззявив рота, щоб крикнути: “Стрілко!”, – а вона вже щезла ген за обрієм.

Тато навідріз відмовляється гуляти з нею. “У мене болить поперек унизу”, – зазвичай каже він, хоч я й не розумію, чому це заважає гуляти.

Я також удався до подібної тактики. “У мене болить поперек угорі”, – поскаржився я. Мама лишень холодно зиркнула в мій бік і жбурнула мені повід. Вона теж ладна піти на все, аби лиш уникнути прогулянок зі Стрілкою. З цього, власне, все й почалося. Такі шалені великодні канікули,

які я пережив, годі собі уявити.

— Треворе... — покликала мене мама одного ранку на початку канікул, усміхнувшись якомога лагідніше й невинніше. — Треве... (я мав би здогадатися, що вона щось задумала)... Треворе... я дам тобі тридцять фунтів, якщо на канікулах ти щодня гуляти меш зі Стрілкою.

Тридцять фунтів! Можете уявити, як вирячиваю очі. Ще трохи, й мусив би запихати їх назад до орбіт. Я був такий ошелешений, що мені й на думку не спало, що мама фактично пропонує мені СПРАВЖНІСІНЬКОГО ХАБАРЯ!

— Зараз велиcodні канікули, — вела вона далі, вилазячи на гімнастичний велосипед і натягуючи на чоло рожеву пов'язку від поту. — Тобі все одно нема чим зайнятися.

— Тридцять фунтів? —

перепитав я. — Гуляти з нею щодня протягом двох тижнів?

Мама кивнула головою і почала крутити педалі. Я сів і замислився. Тридцять фунтів — це ж купа грошей. Їх можна витратити на безліч речей.

З іншого боку — і це було серйозним недоліком — я мав би гуляти зі Стрілкою.

Якби оце до вас на вулиці хтось підійшов і запитав: “Агов! Які найжахливіші тортури ви можете собі уявити?”, — ви б, напевно, згадали про підсмажування живцем на олії, або про необхідність дивитися з татом телевізійний турнір із гольфу, або навіть про математику — а це для мене один із найгірших кошмарів. Але я, без сумніву, відразу б відповів: “Гуляти зі Стрілкою”. Тому це рішення було для мене дуже непросте.

Я став себе розраджувати, що мусить-таки існувати якийсь спосіб приборкати Стрілку. Зрештою, вона ж усього лише собака. Люди розумніші за тварин. У людей більший мозок. Людина — цар природи!

Здається, саме тієї миті, коли я над цим замислився, Стрілка, як міні-метеорит, прожогом вилетіла з кухні й гепнулася просто мені

Якось я дивився фільм про бій із танками. З одного боку наступала здорована броньована машинерія, якій не страшні навіть реактивні гранатомети, а ій протистояв загін героїв на чолі з мужнім полковником. Герої, звичайно ж, гинули і відступали, аж поки полковник Голова-Два-Вуха (забув його справжнє ім'я) розробив **БЛИСКУЧИЙ ПЛАН**. “Ми маємо використати супроти танків їхню власну міць, – сказав він.

– Якщо снаряд не спроможний пробити цю броню, він і назовні не зможе вирватися. Ми їх підтримоємо зсередини”.

Саме так вони і зробили – класний фільм! Татові він, звісно, не сподобався. Йому не подобаються бойовики з купою вибухів. Він воліє дивитися гольф, але чи бачили ви *хоч раз захоплюючу гру в гольф?* На мою думку, гольф став би значно привабливіший, якби на майданчик випустили кілька танків і додали до цього парочку вибухів. Було б доволі цікаво бачити, як симпатичний величезний танк гуркоче галявиною, розвертався біля першої мітки, підносить своє могутнє дуло і вистрілює м'ячиками для гольфу – просто в лунку!

Але що це все мало спільногого зі Стріл-

на коліна. Ми вдвох бебехнулися на підлогу, тобто я розпластався на підлозі, а вона задоволено всілася мені на груди.

Мама собі й далі спокійно крутила педалі. Знала, мабуть, що я піддамся.

– Я згоден, – підтвердив я.

Мама якось дивно пискнула, при цьому одна ступня її зісковзнула з педалі. Чомусь видалося, ніби вона задоволена собою ще більше за Стрілку.

– А чи можу я взяти частину грошей зараз? – поцікавився я. (Бачите? Я не такий дурний).

– Звичайно, ні. (Мамі також не бракує клепки).

– Може, половину зараз, а другу – наприкінці?

Мама не зупинялася.

– Я дам тобі гроші, коли виконаеш роботу, в кінці канікул.

Ось і все. Я погодився щодня протягом двох тижнів гуляти з собакою, і це виявилося лише одним із моїх нещасть під час тих канікул. Мабуть, я зовсім з'їхав з глузду.

кою? Просто я не знати скільки часу намагався придумати, що ж мені робити з тією собацюрою. Я задавав собі питання: що Стрілці вдається найкраще?

На це було кілька відповідей:

1. Поводитися по-свинськи.
2. Рити у дворі глибоченні ями.
3. Смердіти.

Але я вважав, що справді неперевершеною вона була лише в одному – в швидкості. Стрілка була ракетою на чотирьох лапах. Можливо, я зміг би скористатися її фантастичною швидкістю у власних інтересах. І саме тоді я згадав про свої ролики.

Я вже місяцями їх не надягав (навіть не бачив місяцями). Але ж тепер мені було би достатньо тримати Стрілку за повід, і вона б собі гасала скрізь, а я б на дурняка катався. Мусите визнати, що це була шикарна ідея. Та мама з татом сприйняли її скептично.

Мама мовчки сиділа за обіднім столом, поглинаючи свій знежирений на 99 % йогурт, що смакував, як засіб для миття посуду. На неї це все явно не справило враження. (Як, до речі, і йогурт).

- Знаю я твої чудесні ідеї, Треворе, – озвався тато.
- Нічого з них не виходить.
- Ще й як виходить, – заперечив я.
- Згадай, що сталося, коли ти вирішив

побудувати в спальні боксерський майданчик.

І як це батькам завжди вдається вплітати у звичайнісін'кі розмови натяки на ваші найприкріші невдачі, га? Я відчув, що червонію як рак.

– Це не моя вина. Я тільки хотів причепити до стелі мотузку. А звідки мені було знати, що вся штукатурка обсиплеється.

Тато щось буркнув, а мама підсунула мені залишки йогурту.

– Хочеш дойсти? – запропонувала вона.

– Чого ти весь час намагаєшся мене отруїти? – обурився я.

Мама невиразно всміхнулася і заходилася жувати селеру.

Я вирішив довести, що вони помилялися.

